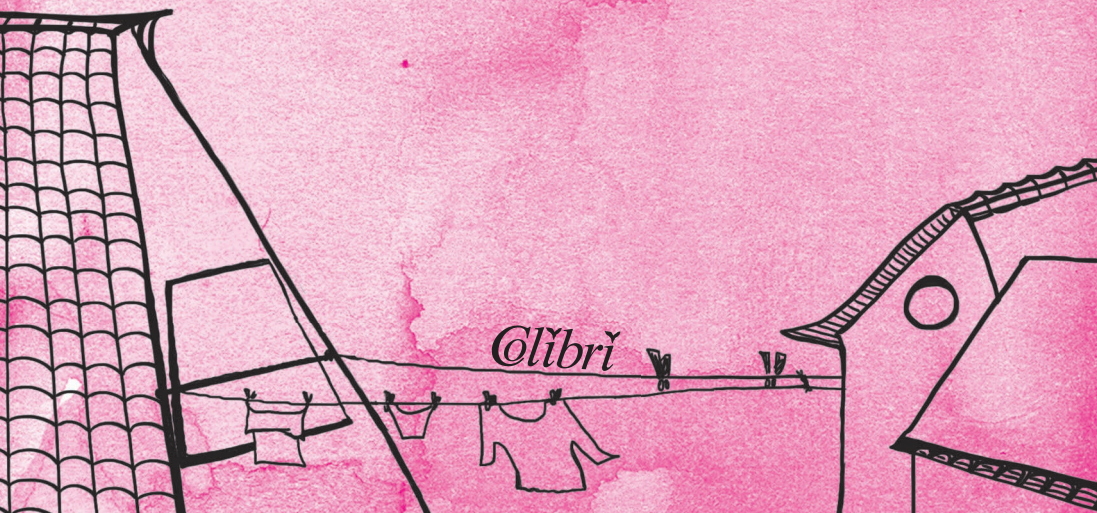

Луис Сепулведа

Историята
на
Микс, Макс и Мекс

Луис Сепулведа

Историята
на
Микс, Макс и Мекс

Превел от испански Венцеслав Николов

Илюстрации Дима Дамянова

Luis Sepúlveda

HISTORIA DE MIX, DE MAX Y DE MEX

© Luis Sepúlveda, 2012

By arrangement with Literarische Agentur Mertin Inh.
Nicole Witt e. K., Frankfurt, Germany

© Венцеслав Николов, превод

© Дима Дамянова, корица и илюстрации

ИК „Колибри“, 2014

ISBN 978-619-150-236-3

ИК „Колибри“
2014

На внучките и внуците ми
Жамила, Даниел, Табriel,
Аурора и Валентина

Няколко думи за тази история

Винаги съм обичал котките. Обичам всички животни, но към котките имам специално отношение. Преди много години се запознах с един китайски астролог и макар че не вярвам на хората, които предсказват бъдещето, защото знам, че всеки човек е отговорен сам за съдбата си и всяка съдба е пълна с изненади, приех да ми направи звезден хороскоп. След като ме попита къде, кога и в колко часа съм роден, той начерта странна карта, цялата с тайнствени символи и изчисления, мисли дълго и накрая каза: „Някога, в един минал живот, ти си бил котка, и то много щастлива котка, защото си бил любимият котарак на един мандарин“.

Признавам, останах много поласкан от вестта, че си имам далечен, страшно далечен китайски прапрадядо, при това любима котка на мандарин. Астрологът ми подари три малки бронзови котки, и трите дебели, всяка от тях с дупчица на гърба. „Никога да не остават без храна“, наблегна той и даде да се разбере, че срещата му с мен е приключила.

Изпълних каквото ми каза, изпълнявам го и до днес. От време на време слагам в тези дупки по мъничко котешка храна, по една малка гранулка, и обичам да си мисля, че така поддържам чудесната си връзка с котките.

Обичам котките, защото са загадъчни, много честолюбиви и независими. Когато се запознах с малкия Микс – коте, което синът ми Макс осинови от приюта на мюнхенското Дружество за защита на животните, ме изуми с какво достойнство се държеше то, въпреки че можеше да се побере в гланта ми. Микс порасна, порасна и учудването ми, защото в лице не приличаше на никоя друга котка. Имаше стилизиран гръцки профил, който впечатляваше всички.

Както ще откриете в историята, започваща след тези думи, Микс имаше странна участ, която би причинила големи мъки на всяко друго животно. Ала ведрото му настроение, което изразяваше чрез мъркане, никога не го напусна. И когато, както всички котки, се губеше из къщи, без обаче да престава да присъства сред нас, обгърнат от типичната за тези животни голяма тайнственост, в израза му можеше да се прочете голямо щастие.

Често го питах: „За какво мислиш, Микс?“.

Естествено, той никога не ми отвърщаше. И тази история се опитва да отговори на този въпрос, да бъде гласът на мълчанието на котарака Микс.

Луис Сепулведа
Хихон, крайт на лятото, 2012 г.

Първа глава

ИХ МОГЪЛ да кажа, че Микс е котаракът на Макс, но ще бъде вярно и обратното – че Макс е човекът на Микс. Животът обаче ни учи, че не е справедливо човек да е господар на друг човек или на животно. Тогава нека кажем, че Макс и Микс, или Микс и Макс, се обичат един друг.

Макс и Микс, или Микс и Макс, живееха в една мюнхенска къща, а къщата се намираше на улица, обградена от високи кестени – красиви дървета, които хвърляха хубава сянка през лятото и винаги бяха голямата радост на Микс и голямата грижа на Макс.

Когато Микс беше съвсем малък, Макс нещо се заплеснал с братята си и котето се измъкнало

на улицата, усетило повик за приключение, покатило се до най-високия клон на един кестен и като стигнало горе, проумяло, че да слезе, е по-трудно, отколкото да се изкачи. Така че се вкопчило здраво за клона и започнало да мяука за помощ. Макс, който също беше малък, се покатерил с намерение да свали Микс, но като стигнал до най-високите клони, погледнал надолу, завило му се свят и осъзнал, че и той не може да слезе.

Един съсед извикал пожарникарите и те дошли с голям червен камион с много стълби. Отдолу братята на Макс, едни съседни и пощальонът викали на двамата: „Стой така, не мърдай, Макс!“ и „Стой така, не мърдай, Микс!“.

Командирът на пожарникарите носел лъскава каска и преди да се качи по удължаващата се стълба, попитал кой се казва Макс и кой Микс.

През това време на най-високия клон на кестена Макс придържал Микс и му разправял: „Брей, каква каша забъркахме, Микс, обещавай ми, че повече няма да се качваш до най-високите клони на дърветата, ако преди това не си се научил да се качваш и да слизаш от по-ниските“.

Това Макс го казал, докато стоял покачен на най-високия клон на кестена, защото Микс му бил приятел, а приятелите се подкрепят взаимно, учат се един друг, споделят успехите и грешките си.

Като ги свалили на земята, Макс и Микс изслушали някое и друго конско от командира на пожарникарите и се прибрали вкъщи целите в пращец от кестенови цветове.

Втора глава

М ИКС порасна.

Първо стана напет млякотарак с черна козина на гърба и бяла на гърдите, а по-късно – възрастен котарак, силен и държелив.

Макс също порасна и стана юноша, който всяка сутрин отиваше на училище с колело, но преди да излезе, почистваше сандъчето с пясък на Микс и напълваше паничката му с неговата любима храна – онази с Вкус на риба.

Макс се грижеше за Микс, а Микс – за шкафа, та мишките да не смеят да припарват го кутията с мюсли с шоколад, любимата закуска на Макс.

Макар че в дома нямаше мишки, Микс изпълняваше с удоволствие ролята на пазач на шкафа, защото знаеше, че Макс му е приятел, а приятелите гледат да доставят радост на приятелите си.

Един следобед някакъв съученик на Макс казал нещо за лицето на Микс и когато си тръгнал, Макс отворил речника на буквата П, потърсил думата „профил“, намерил няколко репродукции на антични рисунки и се зарадвал. Тогава повикал Микс, качил го на масата и му показал речника.

– Виж, Микс, моят приятел е прав, ти имаш профил, който се нарича гръцки.

Да, наистина Микс беше котарак с гръцки профил, който подчертаваше големите му жълти очи.

Понякога Макс му показваше книги за Древна Гърция и му говореше за хора, на име Агамемнон, Ахил, Одисей и Ме нелай. Всички те имаха същия профил като Микс.

Някои път Макс викаше Микс и когато котаракът не се отзоваваше, излизаше на улицата и питаше продавача на вестници или раздавача:

– Да си виждал един голям котарак с черен гръб и бели гърди?

– Котарак с гръцки профил ли? Видях го. Покатери се на един кестен, а оттам скочи на покрива на къщата. Този котарак с гръцки профил е много пъргав.

Тогава Макс се успокояваше, защото знаеше, че Микс ще се върне, когато реши, и че като скитори по покривите, се радва на котешката си свобода. Приятелите винаги милеят за свободата на приятелите си.